

Arrest

nr. 248 997 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 13 mei 2019 België binnen met een paspoort zonder visum en een identiteitskaart en verzoekt op 28 juni 2019 om internationale bescherming. Op 7 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 september 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 5 februari 1993 te San Salvador. U bent een christen en woonde steeds in Soyapango (San Salvador). U werkte uw middelbare studies af in 2010. U werkte een half jaar in een roomijszaak en nadien een jaar in een fitnesscentrum.

Vanaf 2015 werkte u als verkoopster in een Nike winkel. U ging steeds naar uw werk in Nike-kledij. Rond 2018 werd u tegengehouden door de vriendin van een bendelid. Ze vroeg u uw Nike-schoenen aan haar te bezorgen. U wilde problemen vermijden en besloot haar de schoenen dus te geven. Toen bleek dat ze haar niet pasten, mocht u ze toch houden.

Rond diezelfde periode kreeg u problemen met uw toenmalige partner O. J. A. N. (...). Hij stelde zich gewelddadig tegenover u op. U ging naar de politie en er werd een contactverbod aan hem opgelegd. Uiteindelijk verzoenden jullie zich en werd het contactverbod opgeheven.

Op 12 maart 2019 werden O. (...) en u toen jullie terug thuis kwamen van jullie werk aangesproken door twee jonge leden van de bende 18. Ze vroegen om wat kleingeld voor drank. O. (...) gaf hen toen een dollar. Die week herhaalden deze feiten zich elke dag. Op 20 maart 2019 waren ze met vier, twee ervan kwamen naar jullie en zeiden dat hun baas 2000 dollar van jullie eiste. Jullie kregen een maand om dit geld bijeen te krijgen. Vanaf toen werden jullie hier telkens op aangesproken. Er werd jullie duidelijk gemaakt dat jullie gedood zouden worden als jullie niet op hun eis zouden ingaan. U probeerde een lening te krijgen, maar dit lukte niet. Bovendien beseften jullie dat als jullie er zouden in slagen het geld bijeen te krijgen, ze telkens om meer geld zouden blijven vragen. O. (...) nam daarom contact op met zijn zus die in Italië verbleef. Jullie besloten dat jullie niet meer in El Salvador konden blijven. Vanaf 30 april 2019 stopte u uw werkzaamheden en trok u bij uw moeder in, die in dezelfde wijk woonde als u. O. (...) trok bij zijn moeder in.

Op 12 mei 2019 bent u samen met O. (...) legaal uit El Salvador vertrokken. U reisde via Spanje naar Italië. Nadat het huiselijk geweld met O. (...) weer de kop opstak, vertrok u op 8 juni 2019 vanuit Italië naar België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 28 juni 2019. In de maand na uw vertrek uit El Salvador kwamen bendeleden nog drie keer bij uw moeder naar u vragen. Hierop besloot ze zich eind juni 2019 bij haar achtergebleven zoon elders in Soyapango te vestigen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 4/5/19) en uw paspoort (d.d. 18/3/19). Tevens legt u een kopie voor van uw vliegtuigticket van Italië naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Vluchtelingenconventie niet kan worden toegekend. U hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Evenmin hebt u aangetoond een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 § 2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

U verklaart uw land verlaten te hebben omwille van afpersingen door leden van de bende 18.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De door u ingeroepen afpersing blijkt puur crimineel van aard te zijn geweest. U haalt zelf immers geen enkele aan de Vluchtelingenconventie gelinkte reden aan waarom u in het bijzonder zou worden geïsoleerd in El Salvador, aangezien u geen specifiek profiel hebt waarom u om andere dan geldelijke redenen zou worden geïsoleerd. U was immers nooit bij een politieke partij geregistreerd en voerde geen politieke activiteiten uit. Niemand van uw familie is politiek actief, noch werken er familieleden van u bij de politie of bij het gerecht of zijn er familieleden van u die tot een bende behoren (CGVS p.9). U kende in het verleden zelf geen problemen. U geeft ook toe dat volgens u geld de enige reden was dat ze u benaderden. U haalt aan dat u denkt dat ze u valseerden omdat ze ervan uitgingen dat u geld had aangezien u Nike-kledij droeg, met een motorfiets reed en uw moeder en oom in een door uw familie in de Verenigde Staten bekostigd huis woonden (CGVS p.13, 15). De door u ingeroepen feiten vallen dan ook buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4, §2 onder b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen echter verschillende elementen bevatten die de ernst en geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling plaatsen.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat u het naliet om in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wachtte tevens een twintigtal dagen na uw aankomst hier in België om een verzoek in te dienen. Dat de mensen bij wie u verbleef moesten werken en u dus niet eerder konden helpen, is geen overtuigende uitleg hiervoor (CGVS p.10). Er kan van iemand die vreest voor zijn leven in diens land van herkomst immers worden verwacht dat deze zo spoedig mogelijk internationale bescherming zou inroepen. Dat u dit niet deed, ondermijnt dan ook de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Voorts dient te worden gewezen op het merkwaardige karakter van de door u geschetste chronologie. Op 20 maart 2019 zou u zijn gevraagd om 2000 dollar te betalen. Jullie beseften toen dat jullie in de problemen zaten en het land zouden dienen te verlaten. Voordien werd jullie immers slechts om kleine bedragen gevraagd – onvoldoende om zo'n ingrijpende beslissing te nemen als uit het land te vertrekken (CGVS p.13). Uw paspoort werd echter vreemd genoeg reeds afgeleverd op 18 maart 2019 (CGVS p.11). U haalde aan dat u uw paspoort afhaalde omwille van de problemen die u ondervond

(CGVS p.12). Het is dus bevreemdend te moeten vaststellen dat uw paspoort werd uitgegeven alvorens uw probleem dergelijke proporties zou hebben aangenomen die u ertoe noopten het land te verlaten.

Tevens dient te worden aangestipt dat, hoewel u vermoedt dat u mede door Nike kledij te dragen liet uitschijnen bemiddeld te zijn, u ervoor koos toch gedurende een viertal jaar telkens deze kledij te dragen als u van en naar uw werk ging. Temeer daar u omwille hiervan ooit al een klein incident zou hebben meegemaakt, toen men uw schoenen van u wilde afnemen (CGVS p.8, 16). Op die manier stelde u zichzelf willens en wetens aan een risico bloot. U had er immers ook voor kunnen opteren minder op in de kijker te lopen door in minder opvallende kledij van en naar uw werk te gaan en u telkens op uw werk om te kleden om zo problemen met benedeleden te vermijden.

Verder is het frappant te moeten vaststellen dat u nog tot tien dagen na de verstreken deadline voor het betalen van de 2000 dollar gewoon op uw eigen adres zou zijn blijven wonen en zelfs ook nog naar uw werk zou zijn blijven gaan zonder dat u het geld effectief betaalde. Nadien trok u nog enkele dagen in bij uw moeder, die vlakbij woonde en waarvan de benedeleden ook het adres zouden hebben geweten. Dit is totaal niet in overeenstemming te brengen met uw bewering voor uw leven te vrezen indien u het geld niet zou betalen. U geeft zelf ook toe dat jullie hier een risico mee namen. In die laatste periode deden zich echter geen problemen meer voor (CGVS p.3-4, 8, 16-18).

Daarenboven is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet spontaan aanhaalde dat de benedeleden na uw vertrek nog bij uw moeder zouden zijn komen vragen (CGVS p.18). Uw bewering dat u bij de DVZ maar heel weinig hoefde te vertellen over de redenen waarom u een verzoek indiende, vormt geen verschoning voor dit hiaat (CGVS p.19). Temeer daar u aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde alle redenen naar aanleiding van uw verzoek te hebben kunnen geven bij de DVZ (CGVS p.2). Bovendien is uw bewering dat ze nog naar u kwamen vragen slechts een blote bewering die u op generlei wijze kunt hardmaken. Daarnaast liggen deze verklaringen in het verlengde van uw asielaanvraag hetwelk zoals hierboven reeds duidelijk werd beargumenteerd, geen stand houdt. Uw moeder, zoon en zus verblijven daarenboven momenteel nog steeds in Soyapango - zij het op een ander adres - en stellen het allen goed. Sinds de verhuis is er niets meer gebeurd (CGVS p.4-7, 18). U geeft ook toe niet met zekerheid te kunnen zeggen dat de benedeleden momenteel nog naar u op zoek zouden zijn (CGVS p.19). Dit vormt wederom allerminst een indicatie voor een reëel risico op ernstige schade.

Tot slot hebt u tevens geen bewijsstukken om uw verklaringen omtrent de vermeende afpersingen te staven.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat het huiselijk geweld waarvan u in Italië slachtoffer werd, geen verband houdt met uw concrete vluchtaanleiding uit El Salvador (CGVS p.10). U beweert hiervan weliswaar reeds twee jaar geleden het slachtoffer te zijn geweest, maar toen u hiervoor bescherming inriep bij de El Salvadoraanse autoriteiten werd deze ook effectief geboden. Er werd uw toenmalige partner toen immers een contactverbod opgelegd (CGVS p.19). Er kan dus worden aangenomen dat u in de toekomst ook op de bescherming van de autoriteiten zult kunnen rekenen indien dit nodig zou blijken. Bovendien verblijft uw voormalige partner momenteel in Italië, waardoor uw vrees ten opzichte van hem bij terugkeer naar El Salvador tevens hypothetisch is (CGVS p.5).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier slechts om uw originele identiteitskaart (d.d. 4/5/19), paspoort (d.d. 18/3/19) en de kopie van uw vliegtuigticket van Italië naar België. Deze hebben enkel betrekking op uw identiteit, herkomst en reisweg. Deze elementen worden momenteel niet in twijfel getrokken.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u onvoldoende hebt aangetoond dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van de artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een

bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de verbetering die werd aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed heeft op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissing dat bij verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, laat verzoekster het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.”

Waar haar wordt verweten in Italië geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, betoogt verzoekster als volgt:

“Verzoekende partij was haar land ontvlucht en bevond zich voor het eerst sinds hele lange tijd in een veilig land. Zij was echter erg getraumatiseerd en wist in eerste instantie niet welke stappen zij precies diende te ondernemen. Toen zij op haar positieven was gekomen en begreep hoe de asielprocedure in zijn werk ging, heeft zij asiel aangevraagd in België.”

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het merkwaardige karakter van de door haar geschetste chronologie, merkt verzoekster het volgende op:

“Verzoekende partij vroeg haar paspoort aan als voorzorgsmaatregel, maar zij heeft zo lang als zij kon getracht in haar land te blijven en daar zien te overleven. Echter, toen de bedragen hoger en hoger werden en het voor verzoekende partij onmogelijk werd om dergelijke sommen te betalen, kon zij niet anders dan haar land te ontvluchten.”

Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten door haar kledij risico's te hebben genomen, stelt verzoekster het volgende:

“Verzoekende partij trachtte weldegelijk voorzichtig te zijn. Zo droeg zij altijd een jas bovenop haar kleren. Verwerende partij focust zich op pietluttigheden en het relaas in twijfel te trekken en verliest de essentie volledig uit het oog.”

Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet spontaan aangehaald zou hebben dat de benedeleden na haar vertrek nog bij haar moeder zijn langs geweest, wijst verzoekster op het volgende:

“Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Op de DVZ krijgt men nooit de kans om spontaan een relaas te doen. Er werden aan verzoekende partij enkele zeer gerichte vragen gesteld. Telkens zij trachtte meer uitleg te geven, werd zij onderbroken en werd haar meegedeeld dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles spontaan te vertellen. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar kritiek.”

Verzoekster stelt verder dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij en haar gezin werd bedreigd en geen kant meer op kon. Zij stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens haar hoe onredelijk en onvoorzichtig de commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Zij meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoekster, dan meent zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merkt op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeert de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kan terugkeren zonder gevaar voor haar leven.

Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekster bovendien achterhaald. Zij betoogt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeert zij uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekster voegt hieraan nog het volgende toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens haar op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van afpersingen door leden van de bende 18. Zo zou zij rond 2018 zijn tegengehouden door de vriendin van een bendelid, die haar vroeg haar Nike-schoenen aan haar te bezorgen. Omdat de schoenen niet pasten, zou verzoekster ze uiteindelijk toch hebben mogen houden. Op 12 maart 2019 zouden verzoekster en haar toenmalige partner zijn aangesproken door twee jonge leden van de bende 18, die om wat kleingeld voor drank vroegen. De partner van verzoekster zou hen dan een dollar hebben gegeven. Deze feiten zouden zich de hele week herhaald hebben. Op 20 maart 2019 zouden de bendeleden met vier geweest zijn. Twee ervan zouden naar verzoekster en haar partner gekomen zijn en gezegd hebben dat hun baas 2000 dollar van hen eiste. Zij zouden een maand de tijd gekregen hebben om dit geld bijeen te krijgen. Vanaf toen zouden zij hier telkens op zijn aangesproken en werd hen duidelijk gemaakt dat zij gedood zouden worden als zij niet op deze eis zouden ingaan. Verzoekster zou zonder succes geprobeerd hebben een lening te krijgen. Om deze reden en omdat zij beseften dat zelfs als zij erin zouden slagen het gevraagde geld bijeen te krijgen de bendeleden telkens meer zouden blijven vragen, zouden verzoekster en haar voormalige partner besloten hebben dat zij niet meer in El Salvador konden blijven. Verzoekster zou op 30 april 2019 met haar werkzaamheden gestopt zijn en bij haar moeder zijn ingetrokken. Op 12 mei 2019 zou zij dan samen met haar toenmalige partner legaal uit El Salvador vertrokken zijn.

Daarnaast verklaart verzoekster nog dat zij rond 2018 problemen had gekregen met haar toenmalige partner, dat deze gewelddadig was tegen haar en dat hem een contactverbod werd opgelegd, doch dat zij zich uiteindelijk verzoenden en het contactverbod werd opgeheven.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekster het naliet om in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen en tevens een twintigtal dagen na haar aankomst in België wachtte om hier een verzoek in te dienen, zonder hiervoor een overtuigende uitleg te geven. Over haar verklaring hiervoor wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Dat de mensen bij wie u verbleef moesten werken en u dus niet eerder konden helpen, is geen overtuigende uitleg hiervoor (CGVS p.10). Er kan van iemand die vrees voor zijn leven in diens land van herkomst immers worden verwacht dat deze zo spoedig mogelijk internationale bescherming zou inroepen. Dat u dit niet deed, ondermijnt dan ook de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.”

Thans voert verzoekster in haar verzoekschrift aan dat zij erg getraumatiseerd was en in eerste instantie niet wist welke stappen zij precies diende te ondernemen. Pas toen zij op haar positieven was gekomen en begreep hoe de asielprocedure in zijn werk ging, heeft zij asiel aangevraagd in België. Zij beperkt zich hiermee evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Ook dit is dan ook geen overtuigende uitleg om het indienen van een laattijdig verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De vaststelling dat verzoekster na haar vertrek uit El Salvador tijdens haar verblijf van bijna een jaar in Italië op geen enkel moment om internationale bescherming heeft verzocht en bovendien ook na haar aankomst in België nog een twintigtal dagen wachtte vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vormt een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming en de door haar geschetste problemen en vrees.

Bovendien wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende:

“Voorts dient te worden gewezen op het merkwaardige karakter van de door u geschetste chronologie. Op 20 maart 2019 zou u zijn gevraagd om 2000 dollar te betalen. Jullie beseften toen dat jullie in de problemen zaten en het land zouden dienen te verlaten. Voordien werd jullie immers slechts om kleine bedragen gevraagd – onvoldoende om zo'n ingrijpende beslissing te nemen als uit het land te vertrekken (CGVS p.13). Uw paspoort werd echter vreemd genoeg reeds afgeleverd op 18 maart 2019 (CGVS p.11). U haalde aan dat u uw paspoort afhaalde omwille van de problemen die u ondervond (CGVS p.12). Het is dus bevreemdend te moeten vaststellen dat uw paspoort werd uitgegeven alvorens uw probleem dergelijke proporties zou hebben aangenomen die u ertoe noopten het land te verlaten.”

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat zij haar paspoort aanvraag als voorzorgsmaatregel en dat zij, toen de bedragen hoger en hoger werden en zij de sommen niet meer kon betalen, niet anders kon dan haar land te ontvluchten, weerlegt noch ontkracht verzoekster de hierboven aangehaalde motieven. De Raad acht het weinig aannemelijk dat verzoekster een vertrek uit haar land voorbereidde, louter omdat haar toenmalige partner gedurende enkele dagen voor een dollar werd afgeperst.

Bijkomend stipt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende aan:

“Tevens dient te worden aangestipt dat, hoewel u vermoedt dat u mede door Nike kledij te dragen liet uitschijnen bemiddeld te zijn, u ervoor koos toch gedurende een viertal jaar telkens deze kledij te dragen als u van en naar uw werk ging. Temeer daar u omwille hiervan ooit al een klein incident zou hebben meegemaakt, toen men uw schoenen van u wilde afnemen (CGVS p.8, 16). Op die manier stelde u zichzelf willens en wetens aan een risico bloot. U had er immers ook voor kunnen opteren minder op in de kijker te lopen door in minder opvallende kledij van en naar uw werk te gaan en u telkens op uw werk om te kleden om zo problemen met bendeleden te vermijden.”

Verzoekster laat gelden dat zij wel degelijk trachtte voorzichtig te zijn en altijd een jas boven haar kleren droeg en dat de commissaris-generaal zich op “*pietluttigheden*” focust. Zij weerlegt evenwel niet dat zij reeds problemen had gekend omwille van de Nike schoenen die zij droeg en de Raad ziet niet in op welke wijze het dragen van een jas boven haar kledij het risico om als welstellend te worden gepercipieerd en daardoor te worden afgeperst in hoofde van verzoekster wegneemt. Dat verzoekster “*altijd*” – en dus ook bij warmere en hete dagen – een jas boven haar kledij droeg, acht de Raad overigens weinig aannemelijk. Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk weet te maken.

Zo bevat de bestreden beslissing ook nog de volgende motieven, die door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten:

“Verder is het frappant te moeten vaststellen dat u nog tot tien dagen na de verstreken deadline voor het betalen van de 2000 dollar gewoon op uw eigen adres zou zijn blijven wonen en zelfs ook nog naar uw werk zou zijn blijven gaan zonder dat u het geld effectief betaalde. Nadien trok u nog enkele dagen in bij uw moeder, die vlakbij woonde en waarvan de bendeleden ook het adres zouden hebben geweten. Dit is totaal niet in overeenstemming te brengen met uw bewering voor uw leven te vrezen indien u het geld niet zou betalen. U geeft zelf ook toe dat jullie hier een risico mee namen. In die laatste periode deden zich echter geen problemen meer voor (CGVS p.3-4, 8, 16-18).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende gewezen:

“Daarenboven is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet spontaan aanhaalde dat de bendeleden na uw vertrek nog bij uw moeder zouden zijn komen vragen (CGVS p.18). Uw bewering dat u bij de DVZ maar heel weinig hoefde te vertellen over de redenen waarom u een verzoek indiende, vormt geen verschoning voor dit hiaat (CGVS p.19). Temeer daar u aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde alle redenen naar aanleiding van uw verzoek te hebben kunnen geven bij de DVZ (CGVS p.2). Bovendien is uw bewering dat ze nog naar u kwamen vragen slechts een blote bewering die u op generlei wijze kunt hardmaken. Daarnaast liggen deze verklaringen in het verlengde van uw asielrelaas hetwelk zoals hierboven reeds duidelijk werd beargumenteerd, geen stand houdt. Uw moeder, zoon en zus verblijven daarenboven momenteel nog steeds in Soyapango - zij het op een ander adres - en stellen het allen goed. Sinds de verhuis is er niets meer gebeurd (CGVS p.4-7, 18). U geeft ook toe niet met zekerheid te kunnen zeggen dat de

bendeleden momenteel nog naar u op zoek zouden zijn (CGVS p.19). Dit vormt wederom allerm minst een indicatie voor een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoekster acht deze motivering niet ernstig, nu men op de DVZ nooit de kans krijgt om spontaan een relaas te doen. Er werden haar enkele zeer gerichte vragen gesteld en telkens wanneer zij trachtte meer uitleg te geven, werd zij onderbroken en werd haar meegedeeld dat zij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) over voldoende tijd zou beschikken om alles spontaan te vertellen, aldus verzoekster. Dit betoog verklaart, noch rechtvaardigt echter het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende haar relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekster werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van haar, als verzoeker om internationale bescherming, bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat zij *“nauwkeurig, maar in het kort”* weergeeft waarom zij bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, vragenlijst, p. 1). Van verzoekster kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ te melden dat de bendeleden na haar vertrek nog bij haar moeder naar haar zouden zijn komen vragen, nu hieruit blijkt dat haar vervolgingsproblemen zich na haar vertrek nog voortzetten. De Raad wijst er tevens op dat als verzoekster van mening is dat zij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om haar asielaanvraag uit te doen, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen. Verzoekster heeft dit echter nagelaten, niettegenstaande haar op het einde nog de vraag gesteld werd of zij iets wilde toevoegen, een vraag die zij ontkennend beantwoordde. De vaststelling dat verzoekster op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft verder de geloofwaardigheid hiervan.

Volledigheidshalve wordt in de bestreden beslissing nog op het volgende gewezen:

“Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat het huiselijk geweld waarvan u in Italië slachtoffer werd, geen verband houdt met uw concrete vluchtaanleiding uit El Salvador (CGVS p.10). U beweert hiervan weliswaar reeds twee jaar geleden het slachtoffer te zijn geweest, maar toen u hiervoor bescherming inriep bij de El Salvadoraanse autoriteiten werd deze ook effectief geboden. Er werd uw toenmalige partner toen immers een contactverbod opgelegd (CGVS p.19). Er kan dus worden aangenomen dat u in de toekomst ook op de bescherming van de autoriteiten zult kunnen rekenen indien dit nodig zou blijken. Bovendien verblijft uw voormalige partner momenteel in Italië, waardoor uw vrees ten opzichte van hem bij terugkeer naar El Salvador tevens hypothetisch is (CGVS p.5).”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

“Het gaat hier slechts om uw originele identiteitskaart (d.d. 4/5/19), paspoort (d.d. 18/3/19) en de kopie van uw vliegtuigticket van Italië naar België. Deze hebben enkel betrekking op uw identiteit, herkomst en reisweg. Deze elementen worden momenteel niet in twijfel getrokken.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde feiten, is de vraag of deze feiten al dan niet zijn ingegeven door politieke motieven *in casu* niet relevant en is het betoog van verzoekster niet dienstig in zoverre zij een band tussen deze feiten en het Verdrag van Genève wenst aan te tonen.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekster ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster de door haar voorgehouden bedreiging en afpersing door leden van de bende 18 niet aannemelijk maakt.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zal hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zal krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN